

✠ ПОГАНАЈ БОГЪ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

9. číslo

Budyšin, september 1979

Lětnik 29

Džen měra 1979:

Před štyrceći lětami započa so wójna!

Kajku skićimy zemju jeje Zbóžnikej?

Kónc měrca zetkachu so w Genfje zastupjerjo cyrkwjow Sowjetskeho zwjazka a Zjednočenych statow Sewjerneje Ameriki (USA) ke konsultaciji wo wotbrónjenju. Wozjewichu nam dobry zakład za rozpominanje wo tutej zrudnej róčnicy, kotruž na započatku tutoho měsaca wobenđzemy: Před 40 lětami nadpadnychu fašišća Pólsku, a z tym započa so žadława druha swětowa wójna!

Křescenjo z wobeju krajow praja w swoim wozjewjenju tute rozbuďzace słowa: „Skónčnje, lube sotry a lubi braťa, skedźbnjamy Was na najbóle wěrypodobnu předpowěď, zo přiběra w džewjeďdzesatych lětach k wěrje podobnosć wójny z atomowymi brónjami. W tutych džesać lětach zwyżšeneho rizika bližamy so ke kóncej našeho lěttysaca. Džensa džěli nas jenož hišće dwaceći lět wot toho wokomika, w kotrymž smy napominani, w modlitwje na to myslić, zo je před 2 000 lětami Jězus Chrystus, naš Knjěz a Zbóžnik, tón wjerch měra na swět přišo. Kak dyrbymy tutón džen wobenć? **Kajku chcemy našu zemju stworićelej poskićić? Budže to kćějaca zahroda abo mortwy, zapusćeny kraj!?**

W tutym zmysle předpołoża nam Knjěz znowa žiwjenje a smjerć, žohnowanje a pokleće: tohodla wolće žiwjenje, zo byšće Wy a Waši potomnicy žiwi byli!“

Što, lubi čitarjo, woznamjenja to za nas? Njeprajmy: To je politika, to nas njestara! Husto hižo su ludžo tutón pospyt činili, so wo politiku njestarać. Ale scěhi toho, štož politika je, maja wšitcy njesć, tež ći, kiž ju tak jara zacpěwaja!

Potajkim: Wuznawanje krala měra, Jězu Chrysta, ma praktisce konsekweny, na přikład:

Rozmyslować wo scěwkach brónjenja, so wo nim informować, pytać přičiny (što ma zajim na brónjenju, što z nim zasłuži?), pytać sobuwojowarjow wo měr a wotbrónjenje, pytać za možnosćemi wojowanja wo měr!

Wizija biblije wo měr hodži so jenož w konkretnym swěće zwoprawdźić!

C. P.

Skřižowany – naš kral pokoja!

Hrono za mėsac september

Budžće wjeseli w nadźiji, scerplicy w česnosći a wobstajni w modlitwje!

Rom. 12,12

Džensa rano wonaj wotjědžeštaj, z kolesom, wot Lipska do Budyšina, zo byštaj domiznu wopytałoj.

Při rozžohnowanju dachmój našemu štyrnaćelětnemu synej dobre rady na puć, zo bychmy jeho stroweho a čileho zaso doma powitać móhli.

W tutym mėsacu wjedžemy naše džěci přeni raz do šule. Najprjedy pak so zeńdžemy w Božim domje, zo bychy wone derje jěli, zo by Bóh Knjěz swoju hnadu dał, zo bychy we wěrje so skrućili a zo bychy přez džesać lět trajacy puć přišli k našemu zbóžnikej.

Naše bibliske slowo přewodžuje křescansku wosadu w Romje. Wona so wobtwjerdžuje, zo by w jej nje- přecelnym swěće wobstać móhla.

(Pokročowanje na str. 2)

Doškrabk ze serbskeho cyrkwinskeho dnja:

Hłowna zhromadźizna w Minakale

Po starej tradiciji našich serbskich cyrkwinskih dnjow zhromadza so zajimcy za „problemy“ hižo sobotu na městnje cyrkwinskeho dnja, lětsa potajkim na farje w Minakale.

Tuta hłowna zhromadźizna ma každe léto wosebitu temu. Za léto 1979 bě wuběrk cyrkwinskeho dnja wobzamknył, zo sebi mysle činimy wo serbskim ewangelskim nowinarstwje, wosebje wo našim „Pomhaj Bóh“.

Farar Gerhart Lazar postrowi přítomnych, mjez nimi tež katolskeho sobubratra patra Nawku ze Zdžěrje a něšto młodych ewangelskich Serbow. Potom dźeržeše krótku nutrnosť po hronu dnja. Wozjewimy ju tež w našim časopisu.

Zo by měr byl, dyrbjja so ludžo přeco zaso za jedne blido sydać a rěčeć, jednać! W swojbjje a přečelstwje so to započina!

Potom přepoda předsyda słowo fararjej Cyrilej Pjechej. Wón bě zhromadnje ze studentom teologije Janom Malinkom z Budyšina přihotował tute popoždno.

Prěni dypk bě „laudatio“ — chwalba dotalnemu redaktorej našeho serbskeho ewangelskeho časopisa „Pomhaj Bóh“. Jeho zaslužby wo naš časopis su hoberske! Wón je jón faktisce skoro třideći lět dołho redigował! Wo tym so tež rozmołwjachmy. Pater Nawka dźakowaše so z katolskeje strony za to, zo je wón tež katolskim křesćanam přez čitanje našeho časopisa wjele dał.

Po slódnym kofeju, na kotryž bě nas knjez farar Feustel-Pjastka-Minakalski ze swojej mandželskej přeprosył a kotryž wuběrnyje slodžeše, přednjese farar C. Pjeh mysle wo tym, kajke zasady za moderny nabožny časopis plaća. Potom přečita tehdom hišće manuskript nastawka, kotryž su čitarjo mjeztym móhli w julijskim čisle pod napismom: „Pomhaj Bóh, lubi čitarjo!“ čitać.

W diskusiji so praji: dyrbjeli so tež němske manuskripte zapodać móc (to je móžne!); wotewrjenosć je trěbna!; wo wosadnym žiwjenju informować!; naslědnik dotalnego serbskeho superintendenta měł so z wobrazom a postrowom předstajić! je

wjetše pismo, wosebje za staršich (abo z wjetšimi wotstawkami) trěbne?; principy měšačnika studować: na příklad pisać wjele, ale krótke wěcy!; na kublanskim dnju w februaru zarjadować forum čitarjow. Snadž dóstanjemy k tutym tu wozjewjenym nastorkam diskusije dopisy na redakciju!

Chłošćenka popoždno bě referat studenta teologije w Lipsku, bratra Jana Malinka z Budyšina, wo stawiznach serbskeho nowinarstwa, wosebje našeho ewangelskeho. Referat bě krótki, ale najbóle informatiwny. Wón wobohaći jón přez to, zo bě eksemplary starych nowin sobu přinjesł, kotrež móžachmy sej wobhla-

dać. Wozjewimy tutón wotrys našich nowinskih stawiznow jónu w našim časopisu.

Popoždno bě pospyt, z čitarjemi do direktneho zwiska stupić. Tutón wotmysl ma redakcija našeho časopisa cyle doraznje. Nadźijamy so, zo so tutón zwisk z čitarjemi wutwari!

C. P.

Nutrnosť při zahajenju cyrkwinskeho dnja 1979 přez předsydu

Ochranowske hesło za 16. junij:

„O Knježe, mój Božo, hač dotal sy swojemu služownikej hižo husto pokazal swoju krasnosť a swoju sylnu ruku.“ 5. kniha Mójzasowych 3,24

To je modlitwa a zdobom wuznaće Mójzasa, muža Božeho, kiž je jako jeho swěrný služownik na puću přez puscinu přeco zaso Božu sylnu ruku, to rěka jeho pomoc a jeho krasnosť nazhonil. My nětko tu njechamy na jednotliwe wěcy a podawki pokazać, kak je swój lud krasnje wjedł. My smy jako cyrkej tež Boži lud a smy samsne krasne nazhonjenja činili w jednotliwym kaž w cyłku.

A hdyž smy chodźili w čěmnym dole, njetrjebamy so boječ žanoho njezboža: Wón bě při nas, jeho prut a jeho kij, kotrež móžetej tež druhdy boleć, běštej pola nas a stej nas tróštowaloj. —

(Pokročowanje ze str. 1)

K tajkemu pruwowanju slůša wjesolósć, sćerpliwość a wobstajnosć. Zaměr je domizna a měr pola našeho zbóžnika.

Nadźija dźerži tež našeho hólc a, zo by strowy domoj přijěl. Swět je wulki a móžnosćow, so něhdže zhubić, je wjele. Mnozy su tak tež we wěrje nadźiju zhubili a wjac domoj njenamakaja.

Nadźija wobsteji w nazhonjenjach lubosće, kotruž nam naš knjez přiložuje, kóždy džeň znowa. Wona pak tež wobsteji w česćenju Knjeza, kiž ma w kóždym padže poslednje słowo, potom, na kóncu našeho puća. Tuta nadźija je potajkim motor za skutki w našim žiwjenju, kiž nam wjesolósć dawaja.

Bóh zdźerž našemu křesćanstwu tutu wjesolósć w cylym wosobinskim a priwatnym žiwjenju! Potom je tež móžno, zo smy sćerpliwi w česnosći.

Puć wot Lipska do Budyšina ma swoje čeze. Nadobo steji čłowjek před zadžewkom — nadobo steji zła móc, kiž chce nam puć do domu zadžewać. Wona chce nam wjesolósć w nadźiji mylić a mućić.

Zla móc so praša za matrielnym bohatstwom. Wona njerozumi, zo naše bohatstwo wobsteji w bratrowskej lubosći, kiž njeliči po pjenjzach a po swětnym bohatstwje. Wona pak liči ze zadžerženjom, kiž lubosć mjez nami pokazuje. Tuta lubosć wě wo domiznje, kiž nam móc daruje k wudžerženju.

Budźće wobstajni w modlitwje!

Džensa připoždno klinkaše telefon. Hólc so přizjewi, zo je derje w Riesa do kwartěra namakał. My wostanjemy dale w zwisku, tež potom, hdyž so plan wuličeného časa přeměni.

My wostanjemy dale w zwisku, doniž so zaso widźimy — tohodla: budźće wobstajni w modlitwje!

Tak dołho, kaž smy na puću našeho prócowanja, tak dołho, doniž domoj njenamakamy k wótecej, zo bychmy wotpočink namakali a měr w radosći a wěčnej wjesolósći!

Arnošt Běrka, diakon

Ale tuto hrono džensa wosebje nam ewangelskim Serbam plaći, kiž stejimy w hibanju našeho serbskeho cyrkwinskeho dnja, kiž chcemy na wosebite wašnje sobudželaćerjo a služownicy Boži na serbskim polu być. My móhli tež skorzić na všelakim. Ličba našich swěrných je woteběrala. Našich njeje wjac telko kaž při spočatku před 30 lětami. Cyrkwinska wyšnosť druhdy žane prawe dorozumjenje za nas nima. Ale njech je, kaž chce: Naša modlitwa a naše wuznaće je samsne, zo je Knjez nas wjedł a swoju sylnu ruku pokazal hač dotal, hač k tutemu druhemu cyrkwinskemu dnjej w Minakale. My so radujemy a so dźakujemy, zo je nas Minakalska wosada přez svojeho fararja přeprosyla. A my chcemy nětko započec w jeho mjenje a prosyc wo jeho bohate žohnowanje. Hamjeň.

G. L.

„Wy budzące moi swędcy ...!“

Prokop Urban

10. přinošk

Moto: „Dosaha či moja hnada.“ (2. Kor. 12,9)

Poslednja modlitwa

Jako so wón narodži, bě wšudža zyma, haj mróz. Wšudže bě wšo poľne sněha, wšudže hluboka nóc. Narodži džě so rano w třecej hodzinje, pónđzělu 25. januara lěta 1808. To, zo so narodži w zymje a nocy, to by njebyło hišće tak zło. Sněh je přeco mjehčki, běly a čisty a w kóždej, tež najčěmnišej čmě je nadžija na swětło. Ale wón narodži so do zymnosće a čmy swojeje swójby!

Njewitaše jeho radostny posměwk mačěrje ani nješcerpliwe wočakowanje nana. Njebě wočakowany. Pjate džěčo w chudej swójby! Njewečakowane džěčo a tohodla tež ženje lubowane. Nochcychu je, na žadyn pad je nochcychu!

A tola bě so narodžilo. Njeda so ničo činić. Narodži so hólcec. Płakaše bolostnje, přebolostnje, jako by wědzał, čul, zo jeho njewita lubosć, kotrejež poľna budže jeho wutroba, ale za kotrejež budže wón žedzić cyłe swoje ži-

trež wučěše, bychu za njeho do wohenja šli. Běchu wšak lěta, w kotrychž by jara tradał, a tu bě to jedyn z jeho najlepších přecelow, wo štyri lěta starši Łazowski farar Handrij Zejler, kotryž jeho k sebi zwola.

Někotrerazy bě pola njeho něšto měsacow žiwy, kóždy raz, hdyž bě jemu chorosć znowa rubiła čězce namakane městno. Pomhaše Zejlerjej při jeho redaktorskich džělach, sam pisaše mnoho nastawkow, přeložowaše, korigowaše a staraše so wo praktiske wěcy w Zejlerjowym hospodarstwje. Můžeše woprawdže wšitko! Jenož ta strowota, ta strowota!

Zejler měješe jeho woprawdže rady, bě woprawdžity přecel, a tak Pjenck pola njeho namaka woprawdžite doma. Wot Zejlerja so pohosćić dać njeboleše. A njeboleše tež to, štož dósta wot njeho darjene. A tole wuskutkuje jenož wzajomne přecelstwo, jenož wzajomna lubosć. A ta bě woprawdže mjez Pjenckom a Zejlerjom! Tak kaž Lubjenski hladaše tež Zejler hač do dna wutroby swojeho přecela. Wědžeše wo jeho hlubokim žadanjom za tyl, być předar! Wjesć ludži ke Chrystusej, kotremuž słušeše wšo to najkrasniše, štož měješe w swojej duši. Njemórkotaše přeciwo tomu, zo je chorosće dla z předarškeho džěla wuzamknjeny, ale žedžeše njesměrnje za nim.

Hoľb je symbol měra! Najznačiše předstajenje hoľbja jako symbola měra je wot Pabla Picasso.

Čitarjo pišu ...

W pražniku we Łužicy Česěny redaktoro! Ze zajimom přečitach přenje čislo „Pomhaj Bóh“ pod Wašim redaktorstwom. Optimistiski a dobry duch dychaše tute naše łopjeno. Witam nowu rubriku „Čitarjo pišu“. Wulka ličba našich swěrných ewangelskich Serbow pak njeje

serbsce pisać nawuknyła. Tuž namjetuju, Wašej namoľwje přidać, zo smědža listy tež němšce pisać. Wjele zboža a strowju Was (podpismo je nječitajomny pseudonym).

Wotmolwa red.: Tutón nastork přiřidže tež hižo w Minakale. Jara rady jón scěhuju! Pisajće, tež němšce! Pisajće, kaž džensa tež druhij pisar, hdyž njewobknježiće prawopis — jenož wobsah — a na tón wjeseli so redakcija a čitarstwo — pisajće, kaž so Wam zechce, ale pisajće prošu!

wjenje. Jako by so jemu předzdało, zo budu ze stajnymi přewodžerjami jeho žiwjenja chorosć, bolosć a wěčne žedženje.

Dósta mjeno Handrij. Handrij Pjenck. Wo njeho pak so skoro ničo njestaraše. Jeho nan měješe małe, woprawdže jara małe hospodarstwo w Běšecach, a tam Handrij wotrosće, wosamočeny mjez wostatnymi staršimi džěćimi.

Poča do šule chodzić. A tu so wupokaza, zo je njewšědnje wobdarjeny. Tak wobdarjeny, zo so jeho wučer sam postara wo stipendij, a Handrij započa studować. Najprjedy w Budyšinje na gymnaziju. W Budyšinje bě poprawom najzbožowniši. Tu so mjenujcy wo zrudneho a jara čućiweho hólca ze stutkownej lubosću staraše farar Handrij Lubjenski. Kak bě jemu za tutu lubosć młody Pjenck džakowny! Kak so přocowaše, zo by ze swojim wuspěchom a ze swojim zdžělanjom jemu tutu džakownosć wopokaza!

Rěčec wo njej njemóžeše a snadž ani nochcyše. Ale Lubjenski měješe stajnje wotewrjenu wutrobu, měješe stajnje přistup k jeho nutřkowemu. Tohodla tež jenož wón wědžeše, kak jara ma młody student rady swoju mačěrku, wědžeše to snadž jako jenički ze wšěch čłowjekow ...

Pod wliwom Lubjenskeho zesylni so wón jara w swojim nabožnym žiwjenju. Přizamkny so z cyłym swojim bohatym začuřowym žiwjenjom Chrystusej. Pola njeho pytaše lubosć a wot njeho wočakowaše tež poki w dalši žiwjenski puć. Běše to tehdom dospojnje přirodne, zo so po maturje rozsudži za studij teologije a zo woteńdže studować do Lipska. Wo jeho materielnu wěstosć so tehdom samozrozumliwje postara Lubjenski.

W Lipsku zanuri so Handrij radostnje do studentskeho žiwjenja, dalokož wšak jemu to jeho strowota dowoli a wosebje jeho wulka pilnosć, jeho wulke začuće zamolitwosće za kóždy wokomik žiwjenja. Dostudowa a nawróci so do Łužicy. Ale — njenamaka městno. A hdyž je jónu namaka — zwjetša jako wučer —, dyrbjěše je zwjetša po krótkim času zaso spuścić, dokelž jeho strowota njebě woprawdže wjac hač jara słaba.

Při wšem tym bě njesměrnje miły a dobry. Džěci, ko-

Chcyše swědčić za Chrystusa. „Swědčiš tež bjez předowanja, wěr mi to“, praješe jemu stajnje zaso Zejler. „Twoje cyłe žiwjenje je swědčenje!“

We Łužicy bě tehdom mnoho ludži tak špatnje žiwych, zo so rozsudžichu k jara bolostnemu krokej: wotchadžachu do cuzby. Najwjace do Ameriki a Awstralskeje. Zejler bě přeciwo tutomu wupućowanju! Wědžeše derje, zo hižo třeca generacija jenož hišće čezko swoje Serbstwo sej zdžerži. Ale što móžeše činić?

Z jedneje tajkej skupinu woteńdže pak tež Handrij Pjenck. Woteńdže z nimi jako jich předar, jako jich duchowny nawoda a radzićel. Jako jich farar. Farar, kotrehož běchu sej woni sami wubrali a pomjenowali. Njeznaješe jich, ale bě přeswědčeny, zo je to wony puć, kotryž jemu Bóh prikazuje, zo je to mjez nimi jeho nadawk.

Pomaľu a skedžbnje zdžěli Zejlerjej swój rozsud. Rozsud! Njeprašeše so jeho wo radu, ale staji jeho před hotowu wěc. Zejlerjej so tehdy zatřase wutroba, ale njeprajaji ani słowa. Zrozumi, jako jemu Pjenck rjekny: „Čuju to jako swój nadawk, sym jim to slubił, pojědu!“ Wažeše sej jeho rozsud, a njezranitosć sluba bě jemu samozrozumliwa. Njeprajaji woprawdže žane slowo, ale boješe so wo Pjencka, wo toho dobrego, stajnje přijomneho a njesměrnje zranjomneho přecela.

A Pjenck wotjědže. Wotjědže započatk awgusta, hdyž je cyła Łužica tak krasna w rozžahlej krasny lěca. Wotjědže — ale — poł wutroby drje wostaji w tutej krasnej, překrasnej Łužicy. Dojědžechu do Berlina. A tam započa so jemu njesměrnje, njesměrnje styskać. Poľojca jeho wutroby měješe žadosć za tej, kotraž bě wostała we Łužicy — dyrbjěše wostać we Łužicy — bolostnu žadosć!

Ze swojeho brěmjenja wza mały suchi wěněk. Tón běchu jemu něhdy džěci darili při rozžahowanju. Poľoži jón před sobu na stólc a na njón sej poľoži hłowu. A započa so modlić. Wědžeše, zo jemu jenož modlitwa pomha. Modleše so serbsce. Wótće naš ... Domodli so ... A hłowu wjac njepozběhny ... Zemřě. Wutroba bě so jemu puķta ze styskom a žadosću, bolosću a lubosću ... Pisaše so 6. awgusta 1849. A běše to zaso pónđzela.

Do Awstralskeje njedojědže ... Nihdy njebě předował ... Abo snadž přeco? Njebě tež jeho smjerc wulke předowanje?

Bamž Jan Pawoł II. we Wařawje

W nalěću słyšachmy přez radio a nowiny: Bamž Jan Pawoł II. přijědže do Pólskeje. Přeni króć wróci so do swojeje domizny, po tym zo bě so zašle lěto za bamža wuzwolił. Tehdy smy wjele wo tym řečeli: přeni Słowjan, kiž steji na čole katolskeje cyrkwy. Wón znaje poměry w socializmje. Wot spočatka měješe sympatije wšěch křesćanow za sobu. Njepřemyslowachmy dołho a so rozsudžichmy, jako mała skupina studentow přez Swjatki do Wařawy jěć.

Čah je dospołnje přepjelny. Pólscy dželaćerjo jězdza domoj, žony z tolstymi nakupowanskimi tošemi a mjez nimi mnozy z našeho kraja, kiž jědu za bamžom do Wařawy. Sedžimy šesćo na městnje za štyrjoch. Bórže smy w najrjeńšej rozmołwje. Nóc so bliži, pomału přińdže měr do čaha. Někotři lehnú so na chódbu spać, a štož po čahu chodži, dyrbi skedžbliwje přez nich stupić.

We Wařawje wulězemy rano z čaha a so hnydom woprašamy, hdže přijědže bamž: „Přeco runje won, doniž njepřińdžeće na wulku syłu ludži!“ Bórže smy na wonej dróze. Je hišće dwě hodžiny časa, ale hižo steja na kromomaj dróhi syły ludži. Rady čakaja w palacym slóncu, jenož zo bychú bamža cyle zbliska widželi. Mamy čas, sej wupyšenu Wařawu wobhladać. Cyle město je w běložołtej barbje wupyšene. To su swjędženske barby katolskeje cyrkwy. Nimale pódla kóždeje tajkeje chorhoje wisa běło-čerwjena pólska chorhoj. Za nas je njezwučene, w cyrkwach statnu a cyrkwinu chorhoj pódla so widžeć. Za Polakow so tak wuska zhromadnosć mjez narodom a cyrkwju zwurazni. Me wjele woknach steji wobraz bamža z kwětkami a swěčkami wudebjeny. Pólska je w tutym nastapanju wosebiti kraj, kiž so njeda ze žanym druhim přirunować.

Po hasach zanjesu so spěwy a modlitwy. Nadobo je wulka čišina. Započnje so radijowe wysyľanje z lěta nišća. Lětaďlo je přizemiło. Jan Pawoł II. stupi na ródnú zemju a ju wokoši. Zastupjer stata, ministerski předsyda Jabłonski a kardinal Wyszynski jeho witataj. Pola Wyszynskeho, primasa katolskeje cyrkwy, je bamž z hosćom, k jeho rezidenicy wjedže puć přez Wařawu.

Awtowa kolona poda so na puć a bliži so bóle a bóle k staremu městu. Tam my stejimy, napjatósć stupa. Tak daloko, kaž móžemy widžeć, leža kwětki na dróze. Kaž přez wulki tepich pojedže jeho awto. Dopomnju so na Jězusowy přichad do Jeruzalema. Tehdy běchu ludžo palmowe haľzy Jězusej na puć kładli. Džensa su to róže a naliki. A hižo je bamž widžeć. Přijědže na wulkim bělym awće pod žołtym baldachinom stejo. Sam je cyle běty zdrasćeny, bjez nĕkajkich wupyšenjow. Zady njeho sedža w čornej drasće kardinalojo a biskopja, kiž slušaja k delegaciji. Jan Pawoł II. zohnuje přeco zaso sta tysacy ludži, kiž při čarje steja, Wařawjanow-Polakow a wukrajnikow, a tak tež nas, hdyž někotre metry wot nas zdaleny nimo jědže. Móžemy

W parku w Njeswaćidle

jemu do mjezwoča hladać. Měry na wurunany hlada na swój lud. Ma wotewrjene a přećelne mjezwočo. Čuju, zo je za wjele Polakow tutón wokomik něšto cyle wurjadneho w jich žiwjenju.

Pomału so jeho awto wotsali. Wěriwi zanjesu spěwy a modlitwy, a pomału so ludžo rozeńdu. Wikowarjo rozpředaja swoje chorhojčki a wobrazy. Suweněrowe wobchody spytaja, tajke a hinaše wobrazy a plastiki Jana Pawoła we wšěch wulkosćach a plaćiznach wotbyć. Tež tutu stronu ma bamžowy wopyt w Pólskej. Bamž sam njecha žadyn kult wokoło swojeje wosoby. „Dospołnje Twój“ je jeho hesło, dospołnje Chrystusowy chce wón być. Jeho cyle džělo ma na Chrystusa pokazać, přeć wot swojeje wosoby.

Ludžo so rozeńdu, a čí přeni du hižo na městno, hdžež so popoľdnju mša swjeći. Nažel njemóžemy pódla być. Wařawske wosady so rozdawali zastupne lisćiki. Troje kontrole so wo to stara, zo njeby nawal přewulki byl. Dyrbimy so z tym spokojić, wšo dalje přez telewizor sćěhować. Cyly kraj je přez modernu techniku, kiž je stat za to k dispoziciji stajil, z Wařawu zwjazany.

Je pozběhowace, sta tysacy wěriwych na naměsće dobyća napřećo pomnikej njeznateho wojaka mšu swjećić widžeć. Tři hodžiny traja kemše, hać do wječora sedmich.

Džěni so na kónc chila, napinaty, ale rjany. Pomału je čas, so wo nóc-lěh starać.

Jan Malink (student)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadźa jónkróć za měsac z ličencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor: Farar Cyril Pjeh, 84 Riesa 11, Windmühlenstraße 17, tel. 44 91. Ekspedycja: Farar Lasar, 8601 Bukeycy (Hochkirch, Kirchweg 4). — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1407)

Z WOSADOW

Pólska: Při swojim wopyće w swojim ródnym kraju je bamž Jan Pawoł II. dwójce wuraznje tež nas Serbow postrowil. Wón naš lud znaje z wosobinskeho wopyta we Łužicy krótko do wuzwolenja na bamža.

Genf: Tu wotmě so zetkanje zastupjerjow cyrkwjow Sowjetskeho zwjazka a USA wo problemach wotbrónjenja. Sobustawaj sowjetskeje delegacije běštaj lutherskaj arcybiskopaj Jan Matulis a Edgar Hark. (Po přiľadze šwedskeje lutherskeje cyrkwy maja w baltiskich sowjetskich republikach tež lutherskich arcybiskopow.) Wozjewimy w tutym čisle rozpominanje, kotrež je zložene po myslach tutoho zeńdženja.

Drježdźany: Tu swjeći lětsa Šula za cyrkwinu hudźbu swoje třicećiny. Skoro 700 cyrkwinych hudźbnikow je so tam w tutych 30 lětach wukublało. Wuwučuje so tam w 33 předmjetach.

Berlin: Primas anglikanskeje (jendzelskeje) cyrkwy wopyta w meji ewangelske cyrkwy w NDR. Berlinski biskop Schönherr powita dr. Donald Coggana w Berlinskej ewangelskej Marijnej cyrkwi. Wón chwaleše jeho jako „muža biblije“, dokelž wobsteji arcybiskop Coggan na tym, zo so po bibliji předuje a we wšěm bibliji přenje městno dawa.

Lipsk Drježdźany: Znaty katolski profesor teologije Hans Küng přebywaše kónc meje při ewangelskej fakulće w Lipsku a měješe tež dwaj přednoškaj za ewangelskich studentow a akademikarjow w Drježdźanach na temu: „Kak dale přińć z ekumenu?“

Serbske bože služby w septembru 1979

- 2. 9. — 12. njeđzela po Swjatej trojicy**
Budyšin-Michaľska 9.00 hodž. kemše (wosadny farar Albert)
Budestecy 14.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (farar Cyril Pjeh)
Rakecy 8.30 hodž. kemše (wosadny farar Lazar)
Huska 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (sup. na wuś. Wirth)
- 9. 9. — 13. njeđzela po Swjatej trojicy**
Minakaľ 8.30 hodž. kemše (wosadny farar Pjastka-Feustel)
- 10. 9. — kermušna pónđzela**
Hodžij 9.30 hodž. kemše (farar Pjeh)
- 16. 9. — 14. njeđzela po Swjatej trojicy**
Poršicy 8.30 hodž. kemše z božim wotkazanjom (sup. na wuś. Wirth)
Budyšink 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (sup. na wuś. Wirth)
- 30. 9. — 16. njeđzela po Swjatej trojicy**
Klukš 8.30 hodž. kemše z božim wotkazanjom
Poľpica 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (woboje sup. na wotpoćinku Wirth)
Bukeycy 8.30 hodž. kemše (farar G. Lazar)
Njeswaćidlo 8.30 hodž. kemše z božim wotkazanjom (farar Cyril Pjeh)
Kemše w Barće a Hrodzišću wozjewja so w „Nowej dobre“!